

Sygn. akt II K 732/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Krupska-Świstak

Protokolant: sekr.sądowy Marta Owczarek

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2017 roku sprawy

E. G.

s. J. i Ł. z domu M.

ur. (...)

w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 27 października 2016 roku w P. (...) woj. (...), kierował pojazdem marki I. nr rej. (...), czym nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w P. (...) zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym obowiązującym w okresie od 4 października 2016 roku do 4 października 2017 roku, akta nr II W 527/16

tj. o czyn z ar. 244 kk

orzeka

1. oskarżonego **E. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 244 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 244 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 2 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby 2 (dwóch) lat;
3. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 kk zobowiązuje oskarżonego do powstrzymania się w okresie próby od nadużywania alkoholu;
4. na podstawie art. 71 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w liczbie 40 (czterdziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;
5. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 144,95 (sto czterdzieści cztery złote dziewięćdziesiąt pięć groszy) złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania oraz wymierza mu 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

(na podstawie art. 423 § 1a kpk w zakresie ograniczonym do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu)

E. G. popełnił przestępstwo 27 października 2016 r., a zatem przed wejściem w życie ustawy nowelizującej kodeks karny obowiązującej od 1 czerwca 2017 r. i zaostrzającej odpowiedzialność karną m.in. wobec sprawców czynów z art. 244 kk poprzez obligatoryjne orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w sytuacjach, o których mowa w art. 42 § 1a pkt 2 kk. Tego rodzaju zmiana stanu prawnego obligowała do zastosowania wobec oskarżonego ustawy względniejszej, w myśl art. 4 § 1 kk.

Przestępstwo z art. 244 kk w dacie czynu było zagrożone karą pozbawienia wolności do lat 3. O doborze rodzaju reakcji karnej na konkretny czyn zabroniony decyduje zaś, zgodnie z treścią art. 53 § 1 kk, stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu, ale również wzgląd na cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Stosownie do art. 53 § 2 kk (w brzmieniu obowiązującym do 12 lipca 2017 r.) uwzględnić należy w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez E. G. jest znaczny. Lekceważąc orzeczenie sądu i zawarty w nim zakaz prowadzenia pojazdów oskarżony godził w dobro o niekwestionowanej wartości społecznej, jakim jest wymiar sprawiedliwości i autorytet wyroku sądowego. Oskarżony działał umyślnie, krótko po uprawomocnieniu się orzeczenia w sprawie II W 527/16, a w chwili kontroli drogowej był w stanie po użyciu alkoholu, co czyni sposób jego działania szczególnie nagannym.

Znaczny jest również stopień winy oskarżonego. Postępowanie karne nie dowiodło istnienia okoliczności, które obniżając z różnych przyczyn zdolność prawidłowego postrzegania rzeczywistości i kontrolowania własnych zachowań, mogłyby znacząco, w sposób usprawiedliwiony determinować istniejącą po stronie oskarżonego wolę popełnienia przestępstwa. Trzeba pamiętać, że E. G. ma 61 lat, a tym samym dysponuje odpowiednim bagażem doświadczeń życiowych, aby zdawać sobie sprawę z powagi wyroku sądowego i konsekwencji sprzeniewierzenia się nałożonym przezeń obowiązkom.

W tym stanie rzeczy, oskarżonemu wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, która zdaniem Sądu pozostaje adekwatna do obu przeanalizowanych powyżej czynników limitujących rozmiar reakcji karnej na przestępstwo. Jednocześnie należało uwzględnić dotychczasową niekaralność oskarżonego, prawidłową postawę prezentowaną w postępowaniu karnym oraz dobrą opinię środowiskową w/w. E. G. zarówno przez członków rodziny, jak i w otoczeniu sąsiedzkim jest postrzegany jako człowiek pracowity, nie sprawiający kłopotów i mimo skłonności do alkoholu – cieszący się uznaniem. Okoliczności te stanowią pozytywny czynnik prognostyczny i zezwalają na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, zwłaszcza, że oskarżony spełnia również kryterium wskazane w art. 69 § 1 kk tj. w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu, 2-letni okres próby będzie wystarczający, aby ją zweryfikować, zapewniając oskarżonemu taki czas resocjalizacji na wolności, jaki jest konieczny do wdrożenia go do przestrzegania porządku prawnego na przyszłość. Walory wychowawcze okresu próby podniesie nałożony na niego obowiązek powstrzymania się od nadużywania alkoholu, bowiem E. G. ma do niego wyraźną skłonność, skoro dwukrotnie podczas kontroli drogowych pozostawał w stanie wskazującym na jego użycie. Z mocy art. 71 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonego grzywnę w liczbie stawek ilustrujących wagę popełnionego przestępstwa i o wartości jednej stawki dostosowanej do jego aktualnych możliwości zarobkowych, determinowanych wiekiem i nienajlepszym stanem zdrowia.

Przy wymiarze kary na korzyść oskarżonego zaliczono uprzednią niekaralność, zaawansowany wiek i skruchę okazaną w toku postępowania. Okolicznością obciążającą pozostawało naruszenie zasady trzeźwości w stopniu uzasadniającym odrębną odpowiedzialność za wykroczenie z art. 87 § 1 kw.

Na koszty sądowe złożyły się wydatki związane z uzyskaniem karty karnej, wywiadu środowiskowego i ryczałtu za doręczenia zaś opłatę wymierzono zgodnie z brzmieniem art. 2 ust. 1 pkt 2 i art.3 ust. 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 229, poz. 2272).